

NIHAN TAŞTEKİN
KERTENKELENİN
UYKUSU

❤
CAN

POLİSİYE

Nihan Taştekin
KERTENKELENİN
UYKUSU

Can Yayınları: 1541

Polisiye: 31

Nihan Taştekin, 2005

© Can Sanat Yayınları, 2005

Can'da 1. basım: Mart 2006

Yayına Hazırlayan: Faruk Duman

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi

Kapak Düzeni: Semih Özcan

Dizgi: Gelengül Çakır

Düzelti: Nurten Sönmezcan

Montaj: Mine Sarıkaya

Kapak Baskı: Çetin Ofset

İç Baskı: Özal Basımevi

Cilt: Eko Ofset

ISBN 975-07-0616-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Nihan Taştekin
KERTENKELENİN
UYKUSU

ROMAN

CAN YAYINLARI

**NİHAN TAŞTEKİN'İN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTAPLARI**

KARGANIN GÜLDÜĞÜ / *öykü*
YAĞMUR BAŞLAMIŞTI / *roman*

Serhat'a

“Ey eşiğinde bir ânın
Durmadan değişen şeyler!
Başucunda her rüyanın
Bu aydınlık oyun bekler..”

Ahmet Hamdi Tanpınar, “Yavaş Yavaş Aydınlanan”

BİR
“BEN, CEM BEYOĞLU”

1

Yazın en sıcak öğle sonralarından biriydi. Tepemde dönüp duran pervaneye rağmen ter içindeydim ama bu ona baktıkça içimin hazla dolmasına engel değildi. Büromdaki bütün eşyalar –hatta ben bile– küçüklüğümden beri kurduğum hayalin kusursuza yakın dekorlarıydı. Sıraselviler’in döküntü binalarından birinin üçüncü katındaki bu kocaman odaya ilk görüşte tutulmuştum. Camları buzlu iki kanatlı kapısı, caddeye bakan geniş çerçeveli pencereleri, bastıkça gıcırdayan tahta yer döşemesi bana buranın tam da hayalimdeki yer olduğunu fısıldıyorlardı. Üstelik, uzun dil dökmeler sonucu babamın cukkalarından koparabildiğim kadarıyla içeriyi düşlediğim gibi döşeyebilecektim.

Mavi panjurlar tam istediğim zevksizlikte oldu. Duvarları kirli beyaz duvar kâğıdı ile kaplattım. Eskiçiden üç çekmeceli ahşap bir çalışma masası, bir yaylı döner koltuk ve müşteriler için de iki koltuk aldım. Koltukları deri taklidi kumaşla kaplattım, ama döşemeciye kumaş eskitmesini tembihledim; gıcır her şeyden nefret ederim. Onları çalışma masasının önüne yerleştirdikten sonra ortaya eskimiş ahşap bir sehpa koydum. Eh, fena değildi. Sıra gelmişti en önemli parçaya. O başımın

üstünde ağır ağır vızırdayarak dönecek, ben onun hafif esintisinde düşlere dalacaktım. İstedğim gibi kocaman ahşap bir pervane edinmek için epeyi dolaşmam gerekti. Sonunda çaresiz, modelini çizip Tahtakale'deki bir ahşap ustasıyla anlaştım.

Son olarak kapıya tabelamı astım. Siyah zemin üzerine sarı yıldızla ismim yazıyordu: Cem Beyoğlu, Özel Dedektif. Hayli çirkin bir şeydi.

O sabah saat tam on buçukta büromun kapısını açmıştım. Bir dedektif zorunlu değilse asla sabah erkenden bürosunda olmamalıdır. Masamın üzerine ayaklarımı uzatmış, arada bir güneşe karşı gerinmekte, elimdeki sinek şaplağını sağa sola hafif darbelerle indirerek o serüvenden bu serüvene sıçrayıp durmaktaydım. Neden-se hayal hanemde kesif bir duman bulutu dolaşıyordu.

Şunu söylemekten asla utanç duymuyorum: Bu büroyu açalı beş ay olmasına karşın haber kıtlığı çeken bir-iki gazeteci dışında kimse telefonumun zilini çaldırmamıştı. Çek-senet mafyasının bile sinek avladığı durgun bir dönemden geçiyorduk, durumumda şaşılacak bir şey yoktu. Birkaç gün önce günlük bir gazeteye ilan vermekle iyi mi yapmıştım bilmiyordum. Bu bana biraz pahalıya mal olmuştu. Ama dert etmiyordum; bu vesileyle öğlen yemeklerini hafif bir şeylerle geçiştirerek hiç yoktan sağlıklı beslenenler sınıfına dahil olmuşum. Edebî olmasına özen gösterdiğim ilan metnine şöyle yazdım: “Sorununuza teslim olmayın. Bırakın onu sizin yerinize biz çözelim” vs...

Bunun henüz bir yararını görmemiştim.

Öylece tembel tembel uzanmış, zihnimi aydınlatacak bir ampulün yanmasını bekliyordum ki, telefon çaldı. Beş aydır her telefon çalışında olduğu gibi bu kez de umutla telefona atılıp tok ve sigaradan kalınlaşmış olmasına özen gösterdiğim bir sesle, “Dedektif Cem, buyurun,” dedim. Annemdi. Öğlen yemeğine kızartma yapar-

ken aklına düşmüştüm, kızartmayı ne çok severdim, şimdi olsaydım da beraber yeseydik, kim bilir dışarıdan ne pis şeyler alıp yiyordum... Bunları düşünürken dayanmamış telefona uzanıvermişti. Akşam anneannemdeki aile toplantısını unutmamam için tembihledi, kendime dikkat etmemi, üsütmememi, zaten sesimin de bir tuhaf çıktığını ekledikten sonra, “Bak babanı veriyorum,” demesi, kimi olsa çileden çıkarırdı, ama ben çocukluğumdan beri oldukça yumuşak ve sabırlı bir mizaca sahibim. Üstelik, emekli sorgu yargıci babamın, ben söz konusu olduğumda büzüşüveren soru dağarcığından hangi soruyu çıkaracağını lafın gelişinden tahmin edip ona göre pozisyon alabilirim. O günkü mühim sorusu, hâlâ bir müşteri çıkıp çıkmadığı üzerineydi. Ona tatlılıkla, sabah genç bir kadının aradığı, öğleden sonra geleceğı palavrasını sıktım.

“Genç olduğunu nereden biliyorsun, yaşını mı sordun?” dedi.

Bu durumda ona en nefret ettiği soruyu sormakta beis görmedim:

“Eşekler nasıl gidiyor, bir şey bulabildin mi bari?”

Babam emekli olup da televizyonun karşısında zaman öldürmeye başladığından beri at yarışı müptelası kesilmiş, fakat şimdiye dek üç kuruş veren altılıyı herkesle birlikte bulmaktan öte bir şey elde edememişti. Kazanmak onun için bir haysiyet meselesiydi artık. Her gün o umutla gazeteleri önüne toplayıp saatlerce çalışması ve günün tek sportif faaliyeti olarak iki sokak ötedeki altılı ganyan bayiine gidişindeki azmi ne kadar takdir edilse azdı.

Babamı püskürttükten sonra, midemden o doğrultuda bir sinyal almadığım halde yemek zamanının geldiğine karar verip çıktım. Her ihtimale karşı, kapıya “14’te döneceğim” yazılı bir not bırakmayı da ihmal etmedim. Karşı sıradaki Bambi Büfe’de goralıdan kopardığım her bir lokmayı 15 kere çiğneyerek ayran eşliğinde mideme

indirdikten sonra Taksim Gezi Parkı'na kadar uzandım; gölgede bir banka gevşekçe oturdum ve geleni geçeni seyrettim. 39 derece sıcaklıkta insanın kendine bile dayanması zorken, birbirlerine sarılmış, neredeyse tek vücut olmuş halde yürüyen çiftlere acıyarak baktım. Geçici bir mutluluk için böylesi eziyet verici hallere bürünmeleri gerçekten hüznün vericiydi. Tenlerin birbiriyle teması bana hep ürpertici gelmiştir. Kurgucu kafam bir sonraki ânı düşünmekten alıkoyamaz kendini. Böyle olunca da ne kadar afet olurlarsa olsunlar yanlarında buz kesmemi ilgisizlik olarak algılayan kadınlar, bir sonraki görüşmede beni “sen” mertebesinde “siz” mertebesine yükseltiverirler. Şikâyetçi olduğumu söyleyemem. Ben düşlerimdeki kadını seviyorum. Daha net söyleyeyim, düşlerimdeki o ele geçmez kadınları.

Saat ikiye doğru idrar ve küf kokusunun o eşsiz bileşimini içime çekerek köhne apartmanın daracık merdivenlerini tırmanmaya koyuldum. Dışarının boğucu sıcağından sonra binanın rutubetli serinliği ilaç gibi gelmişti. Basamakları ikişer ikişer çıkıyor, bu arada gelirken yolda bir taksiden kulağıma çalınan berbat şarkıyı adımlarımın ritmine uydurarak mırıldanıyordum: *Benimle oynama, söyledim sana, şansını zorlama, uğurlar olsun...*

Benim katın sahanlığına bir-iki basamak kala genç bir kadının ilgi ve küçümsemeyi harmanlamış gözlerle beni süzdüğünü fark ettim. Sesimi duymuş olmalıydı. Orta boylu, giysisi partial bir kot pantolon ve kolsuz bluzdan ibaret, yanık tenli, güzelce bir genç kadındı. Kapıya yaklaşıp heyecanımı belli etmemeye çalışarak başımla belli belirsiz bir selam verdim. Genizden gelen boğuk bir sesle adımı telaffuz ettiğini duydum:

“Cem Beyoğlu siz misiniz?”

Bu sesle kalbimden vuruldum, bazılarına tanrı vergisi işte.

“Elbette,” diye yanıtladım anahtarı çabucak kilitten

çıkartırken, “ben kimle müşerref oluyorum?”

“Adım Semra. Size bir konuda danışmaya geldim.”

İşte yıllardır hayalini kurduğum an gelip çatmıştı. Şimdi duygularıma hâkim olmalı, kendime soğukkanlı hatta lakayt bir hava vermeliydim. Ses ayarı yaptıktan sonra hafifçe gülümsedim.

“İçeri buyurun. Büromda rahatça konuşabiliriz.”

Yana çekildim ve önden girmesini bekledim. Kırmak için teklifimi kabul ediyormuş gibisinden salınarak girdi içeri, koltuklardan birine kendini bıraktı. Büroyu gözden geçirmesi için ona zaman tanıdım. Her şey yolundaydı. Pervanem çalışıyordu, panjurlarım yarı inikti, yeşil plastikten sinek şaplağım bile olması gereken yerde, masamın sağ üst köşesini çaprazına keserek gözlerimi okşuyordu. Hiç kullanılmamış viski bardağı, bir dudakla buluşacağı ânın hasretiyle masamın dağınıklığına eşlik etmekteydi. Aslında içkiyle aram hiç de iyi değildi, iki kadeh alkolle zurna olabiliydim, yine de çekmecemde yedek bardakla birlikte bir şişe viski bulundurmayı ihmal etmiyordum.

Döner koltuğuma oturup ağırbaşlı ve hafif çapkın bir edayla müşteri adayıma yol açtım:

“Sizi dinliyorum Semra Hanım.”

Semra Hanım pek konuşkan birine benzemiyordu. Kuşku dolu bakışlarını yüzümden gezdirdikten sonra, “Buraya gelmekle iyi mi yaptım bilmiyorum,” kelimeleri döküldü ağızından.

Yerinde ben de olsam ikircikli davranırdım. Ne de olsa özel dedektif sıfatıyla karşısında oturan adam, ne iriyarı ne uzun boylu; altı derece miyop gözlükleri, çipil mavi gözleri ve narin elleriyle dedektiften çok banka müfettişini andıran; çocuk suratlı denemezse de erkeksilikten pek nasibini almamış, hanım evladı görünümünde biriydi.

Onu rahatlatmak için ısrarcı olmama taktiğine başvurdum.

“Sizi anlıyorum,” dedim, “insanın sırrını bir yabancıya açması zordur. İstemiyorsanız kendinizi zorlamayın, karşılıklı birer çay içeriz. Belki bir başka sefere...”

İç gıcıklayan sesiyle sözümü kesti.

“Yok hayır, ortada sır falan yok. Buraya yataktan kalkamayacak kadar hasta olan bir arkadaşım adına geldim.”

Tam burada hücrelerimden nurlu bir şefkat buğusu yayılmıyordu, sanki. Azizlere yaraşır şekilde sordum:

“Öyle mi? Geçmiş olsun, nesi var arkadaşınızın?”

Kısa bir tereddütün ardından yanıtladı.

“Aslında hasta değil. Hâlâ atlatamadığı bir şoktan ötürü evden dışarı çıkmıyor.”

Son cümlesinden itibaren yeni bir susuş, değerlendirilmiş, tartış faslının devreye girmesini önlemek için koltuğumda toparlandım, şefkatli, ilgili ama ne yazık ki fazla zamanı olmayan insanlara özgü hareketle saatime bir göz attım.

“Arkadaşınızın durumuna üzüldüm,” dedim, “size yardıma hazırım ama tabii önce hikâyenizi dinlemeliyim.”

Benim bu posta koyan tavrımdan pek etkilenmiş benzemiyorsa da çantasından sigara paketi çıkarmasını iyiye yordum yine de. Kendine bir sigara çekip paketi bana doğru uzattı. İkramını kibarca geri çevirdim, Zippo çakmağımla öne hamle ederek sigarasını yaktım, ardından, alışık olduğu sigaradan başkasını içmeyen gerçek bir tiryaki gibi masanın üzerinde duran Gitane paketine uzandım. Gerçeği söylemek gerekirse bu mereti asla sevememiştim ama gündelik işlerim arasında bir adet Gitane sigarasını raconuyla içme denemelerim de yer almaktaydı. Ciddiyetimi bozmadan, gözlerimi kalın camların ardından kadının gözlerine diktim ve ilk nefesle çektiğim dumanı üfledim. Dudaklarım halka yapmak için kendiliğinden büzüldüyse de onları çabucak ciddi-yete davet ettim.

Semra Hanım nihayet dökülmeye karar vermişti

anlaşılan, söze başladı.

“Arkadaşım üç ay önce bir adamla tanıştı. Tanıştıktan bir hafta sonra da adam onun evine taşındı, bütün eşyası bir valizden ibaretti zaten. Kendini organizatör olarak tanıttı, üç gün evdeyse üç gün sözüm ona seyahatledi. Benim saf arkadaşım da bütün gün patronunun kışını topladığı yetmiyormuş gibi bir de akşam evde beyefendiye masa donatıyor, rakısını bile alıyordu. Açıkçası ben bu ilişkiyi hiç onaylamadım ama ses etmek de bana düşmezdi. Sonuçta kız boşandığı kocasıyla o kadar mutsuz olmuştu ki, bu adamın hiç olmazsa yatakta onu mutlu ettiğini söylüyordu.”

Sözün burasında derin bir soluk alıp, bakışlarıyla yüzümü kontrol etti. Renk vermedim. Zamane kadınları bahsi ilgi alanıma girmiyordu.

“Arkadaşım bir akşam ağlayarak beni aradı. Soyulmuştu. Ben bunun o adamın işi olduğundan adım gibi emindim ama susmayı tercih ettim. Polise haber verdik, şöyle bir baktılar, zabıt tutup gittiler. Arkadaşım durumu zaman içinde kavramaya başladı tabii, bu arada bir psikoloğa etek dolusu para akıttı. Tam neşesi yerine gelmişti ki, adam gecenin bir vakti yeniden ortaya çıktı. Yüzü gözü kan içindeymiş, omzunda kurşun yarası varmış. Evde beş gün kaldı. Yaraları iyileşir gibi olunca yeniden pırr.”

Paketinden bir sigara daha çekip bana kibarlık etme fırsatı vermeden parmaklarının arasında ezdiği izmaritle yaktı. Dumanını hırsla üfleyip, “Şimdi bu sahtekâra dersini verecek birini arıyoruz,” dedi. “Polisten umudumuza kestik, bulmak isteselerdi şimdiye kadar çoktan bulurlardı.”

Sözün burasında beni tepeden tırnağa süzdükten sonra, acaba doğru yere mi geldim, dercesine bakışlarını yüzümde kilitledi.

“Evet,” diyerek atıldım. “Tam yerine geldiniz, bu iş için benden iyisini bulamazsınız. Aslında bu aralar bir

hayli yoğunum ama arkadaşınızın durumuna içim parçalandı. İşi almaya hazırım.”

“Pekâlâ,” dedi Semra Hanım. Sonunda içindeki sesle mücadele etmekten vazgeçmişti anlaşılır. “Ancak,” diye tekrar söze başladığında gözlerini yeni gelin gibi bez ayakkabılarına indirmesinde tarife gelmez bir işbilirlik vardı. Bu kadını hiçbir erkek aldatamazdı. “Size söylediğim gibi arkadaşımın fazla parası yok. Onun için önce fiyatınızı öğrenmem gerekiyor.”

Bir an için, paranın ne önemi var canım, demek geçtiyse de içimden, çabucak kendime geldim.

“Bu işi sizin için masraflar hariç 500 dolara hallederim,” dedim.

Kadının gözbebeklerindeki büyüme fark edilmeyecek gibi değildi. Yavaşça yerinde doğruldu, artık yeni gelin gibi bakmıyor, bunun tahmininden çok yüksek bir rakam olduğunu tek kaşını kaldırarak ibraz ediyordu.

“Kusura bakmayın,” dedi, “bu durumda başka bir çözüm yolu bulmamız gerekiyor çünkü bizim topu topu 250 milyonumuz var.”

İşte o anda benliğimde bir dönüşüm oldu sanki. Ben Cem Beyoğlu, dört yıl hukuk tahsil etmiş, yetmiyormuş gibi bir de yükseğini okumuştum. Mesai arkadaşlarına, bizim oğlan yüksek hâkim olacak, minval hava atan babamın; genç kızı olan bütün eşine dostuna benim yakında büyük bir avukat olacağımı söyleyerek kibrimden hindi gibi kabaran annemin bütün itirazlarına rağmen, bu büroyu bin bir zorlukla açmış ve beş ay müşteri bekledikten sonra bu paçoz kadının pazarlığına maruz kalmıştım. Allahın sopası yoktu, işte böyle indirirdi şamarını... Kadının hemen ardından ben de ayağa fırladım, mesafeyi üç adımda alıp kapıyı ardına kadar açtım ve sokakta deli görmüş gibi ürkek ve şaşkın bakışının tadını çıkararak, “Hanımefendi, size iyi günler dilerim o halde,” dedim ve kapıyı arkasından çarptım.

Bütün bunlar birkaç hafta önceydi.

Bugün hava yine çok sıcak. Pervanemin yaydığı serinlik hâlâ göğsümü gururla kabartıyor. Büromda pek bir değişiklik yaptığım da söylenemez. Ha, bir tek tabelayı değiştirdim. Yine siyah zemin üzerine sarı yıldızlı harflerle şöyle yazıyor: Cem Beyoğlu. Avukat.”

2

Tabelayı değiştirmiştım değiştirmesine ama cebim hâlâ delikti. Aylardan eylül, günlerden pazardı. Öğleden sonra, üç günlük aile esaretinden kendimi kurtarmayı başarmanın esrikliğiyle Salacak’tan Üsküdar’a doğru sahil yolunu arşınılıyordum. Bukowski’nin kokuşuk dedektifi Nick Belane, atsineğinin bas bariton vızıltısıyla kafamı ütüleyip duruyor, bütün direnmelerime rağmen macerasını dayatmaya kararlı görünüyordu.

Kahvaltıda babamın memleket meselelerine dair sızlanmalarına inatla kulağımı tıkayıp, şu Belane denen yaşlı, şiş göbekli, kompleksli herifin feleğin oyunu karşısındaki çaresizliğini anneciğimin yumurtalı ekmekleri eşliğinde mideme indirmeye kalkışmıştım. Hata ettiğimi anladığımda çok geçti tabii. Midemdeki yumruya elimle masaj yaparak kitabı da bedenimle birlikte tuvalete sürükledim. Klozette ıkınırken bir yandan da okuma çabamı devam ettirdim. Sifonu çektikten sonra annemin kirlileri biriktirdiği sepete, babamın yün donunun üzerine kitabı fırlatıp kapıyı arkamdan kapadım. Oh, kurtulmuştum.

Ne var ki, Üsküdar vapur iskelesine doğru yürürken yanılmış olduğumu anlıyordum. Alçak herif, aile ziyaretinin beynimde açtığı gediklerden içeri sızmayı başarmış ve beni kısıkvrak yakalamıştı. Büromda yerli yerinde duran sinek şaplağını hayalimde usulca kaldırıp, atsineğinin üzerine var gücümle indirdim. Beyaz, yivşik içi

dışına çıkmış haliyle gözümde canlandırdım onu ve keyifle geçirdim. Dedektif romanlarına olan tutkum, ne yazık ki beni böyle olur olmaz insan artığı mahluklarla tanıştırmaktaydı arada bir.

Beşiktaş'a giden motorun üst güvertesinde başımı rüzgâra verip de o cehennemlik heriften tamamen arındığımdan emin olunca biraz sakinleştim. Ansızın evime gitmenin neşesi geldi üstüme. Kaybolan yılların nişanesi, bana hep sınıfın önünde nöbet tutan askeri ve dipçiğini hatırlatan, gençliğimi kâbusa çeviren kaba sabalığın som bir örneği olarak orada durup duran üstgeçide tırmanmayı göze aldım. Kaybolan yılları soracak olsanız, size bunun yanıtını en kısa yoldan şöyle verebilirim: 12 Eylül 1980, askerî darbe, Güvenlik Konseyi, tank, yakılan kitaplar, gözaltında kayıplar, işkence, netekim, üstgeçit. On parmağının onuna da berbat yüzükler takan seyyar satıcı oradaydı. Tezgâhında John Lee Hooker'ın bir CD'sini buldum, "Dont Look Back" yazıyordu kapağında. Zügürtlüğüme boş verip parayı ödedim. Son olarak Çukurcuma'daki evimin yakınlarındaki tekeli bayiiinden bir küçük kanyak kapıp oturduğum apartmanın ağır demir kapısına abanarak kendi topraklarıma ayak bastım. İşte evimdeydim. Güzel evim.

Dedektiflik hayalini terk edeli bir yıldan fazla olmuştu. Sürüncemede bir boşanma davasıyla –ki annemin bir ahbabı aracılığıyla gelmişti– bir-iki icra işi dışında uğraştığım bir şey yoktu. Böylesi iyiydi aslında. Avanslarla kıt kanaat geçiniyordum, böylece sevgili kitaplarıma ve hayallerime bol zaman kalıyordu. Herkesten gizli bir de sırrım vardı: Polisiye öyküler yazmaya çabalıyordum. Başlangıçta hayallerimi yazıya dökmenin kolay ve eğlenceli olacağını sanmıştım ama işte; bilgisayarımın başına oturunca bunun da bir ham hayal olduğunu anlamakta gecikmedim. Hayallerim ne kadar pervasızsa yazıdaki ifadelerim o kadar kabızdı. Hiçbiri bitmemiş üç hikâyem

vardı. Aklıma her gün yeni bir hikâye konusu takılsa da yarım duran o üç hikâye vicdan azabı gibi beklediği için yenilerini hayal hanemin ücra köşelerinde beklemeye alıyordum.

Ama bu kez, el değmemişlerden birinin tozunu alma-ya karar vermiştim. Varsın o üçü beklesindi; belki de ömürleri o kadardı zavallicıkların. Kadehime kanyağımı doldurdum ve beni sadakatle beklediğini farz ederek sevinç duyduğum sandalyeme kıcıımı yerleştirip yazmaya koyuldum. Taksim'den eve doğru yürürken başlangıç cümlelerini kurmuştum kafamda. Bu kez kararlıyım, yarım kalmayacaktı, bunu hissediyordum.

Yazdım... yazdım... Cümlelerimi başa dönüp okumadan sayfalarca döktürmüştüm ki, kuş sesi evin içinde yankılanmaya başladı. Zile basan el ısrarcı birine aitti belli ki. Bir uğursuzluk önsezisiyle kapıyı araladım... Yanılmamışım!.. Üç aydır hiç arayıp sormamasından ölmüş olabileceğine hükmedip hazdan tüylerim ürpererek andığım adam karşımda duruyordu. İlkokul, ortaokul, lise ve kadere bakın ki fakülte arkadaşım Ergin, sırtarak, süürpriiz, bakışlarıyla beni süzüyordu. Göğsüme çift namlulu tabanca gibi doğrulttuğu iki şarap şişesi kısa bir ziyaretle yetinmeyeceğinin ilk işaretiydi. Tanrım ne günah işlemiştim? Her zaman –görünüşte de olsa– iyi bir evlat, iyi bir öğrenci, iyi bir yurttaş olmaya çabalamıştım; ödülüm bu mu olmalıydı?

Yana çekildim, asık suratıma gülücük yakıştırmaya dahi tevessül etmeden başımla gir, hareketi yaptığımda o çoktan ayakkabısının bağlarını çözmeye başlamıştı. Salondaki kanepeye gövdesini gürültüyle bıraktı. En olmadık zamanlarda en beklenmedik sesleri çıkarmayı ancak Ergin başarabilir. Öyle iriyarı bir adam değildir ama gürültüyle geçirir, kahkahalarla güler, yüksek sesle ve el kol hareketleriyle bağıra çağıra konuşur, hatır hutur kaşınır, tuvalette bile olsa osuruğunun sesi dünyayı tutar, hiçbir şey yapamasa ahlar, ohlar... Kısacası, varlığı-

nın farkında olmamak bir an için bile mümkün değildir.

İşte bu Ergin, beni hayattaki sevgili dostu olarak bir kere bellemiş ve bundan vazgeçmeye asla niyetli görünmeyen bu gürültülü makinesi, üç aydır ortalarda görünmüyordu ve ben ondan sonsuza dek kurtulduğumu sanarak -içimdeki acele etmememi söyleyen sese rağmen- vakitsiz sevinçlere gark olmuşum.

Umutsuzca boynumu büküp karşısındaki koltuğa rahatsız ve inadına en ufacık bir ses çıkarmaktan imtina ederek oturdum, yavaşça, en zarif kadının bile gıptayla bakacağı bir zarafetle bacak bacak üstüne atıp, acımasızca söylendim:

“Seni öldün sanıyordum...”

Seni gidi, bakışları ve salonu çınlatan bir kahkaha:

“Ölsem önce senin haberin olurdu değil mi? Sen benim en yakın dostumsun, cenaze törenimi sensiz düşünmek bile çok hüznü verici...”

Bu vurdumduymazlık karşısında, gülümseme taklidi yapıp sordum:

“Ee, nerelerdeydin bunca zamandır?”

Ergin bir yıl önce mafyöz bir firmanın avukatlığını üstlenmişti. Ölümüne içten içe inanmamın en temel dayanağı da buydu zaten. Görüşmediğimiz zaman zarfında neler olup bittiğini, kâh ansızın ayağa kalkıp dolaşarak, kâh ansızın oturmalarla, parmak çıtırdatmalarla (bazen bu işi o kadar ileri götürürdü ki onun şehvetle çorabının üzerinden ayak parmaklarını eğip büküşünü izlerdim), hiç nedensiz koyverip ansızın kestiği kahkahalarla anlattı durdu.

Aslında itiraf etmeliyim ki, onu engel olamadığım bir şefkat duygusuyla severdim. Bütün gün evin içinde dönen yarı deli aşırı titiz bir annesi, arada tek tük laf etmek için ağzını açtığına o incecik adamdan o kalın ve gür sesin nasıl çıktığına her seferinde hayret etmekten kendimi alamadığım suskun, içe kapanık babası ve eve gelmeye cesaret eden kadınların memesini sıkıştıran mongoloid

kardeşiyle hazin bir hayatı vardı. Gerçi artık kendine ayrı bir ev tutmuştu ve annesinin “Günahım neydi yarabbi!” diyerek katlandığı kardeşi için bakıcı tutmak, 30 yıllık memuriyet hayatından sonra iyot gibi açıkta kalan babasının kahvehane masrafını karşılamak için çok kazanmak zorundaydı. Bunu ailesine olan sevgisinden mi yoksa kendini bir aziz gibi hissetmekten hoşlandığı için mi yapıyordu bilinmez. Her zaman kıskandığım pratik zekâsını benim gibi hayal kurmak yerine kanunlardaki boşlukları bulmaya yönlendirdiği için kısa zamanda patronlarının gözüne girmiş ve vazgeçilmez adam konumuna oturmuştu. Çoğu arazi davası olan işlerinin yanında, ara sıra, patronunun işlettiği randevuevindeki kızları polisten kurtarmak gibi çirkef işleri de hallediyordu. Görüşmediğimiz üç ay içinde Orta Asya’da bir arazi meselesini çözmüş, bir kumarhanenin kuruluş aşamasına refakat etmiş, yerini iyiden iyiye sağlamlaştırmış olarak dönmüştü.

Beni çok özlemişti. Son itirafını duymazlıktan gelerek kadehine biraz daha şarap doldurdum, kanyağımı tazeledim ve bir saat boyunca tek suskunluk ânı olan bu anda, bugüne dek alışık olduğumdan farklı bir tedirginliği olduğunun farkına vardım. Onu tanıdığımdan beri ıstıraplı ruhunun gürültülü tezahürlerine alışık olan bana, bugün bir başka tuhaflık olduğunu söylüyordu içimdeki ses. Benim bildiğim Ergin en ufak bir sessizliğe tahammül edemez, değil böyle sabit nazarlarla camdan dışarı bakmak, yutkunmak için bile konuşmaya ara vermezdi. Ne olmuştu?

“Beni endişelendiriyorsun. Azerbaycan’da ruhgöçü falan mı yaşadın? Tam 55 saniyedir konuşmuyor ve hareket etmiyorsun.”

Arkadaşım ne derin bir acı içinde olduğunu anlamama yarayacak bir dizi hareket daha yaptı; usulca kanepeye geri döndü, kışını kanepenin minderini incitmekten çekiniyormuş gibi yavaşça yerleştirdi, bacak bacak üstüne attı, ellerini dizinin üstünde birleştirdi ve:

NIHAN TAŞTEKİN

KERTENKELENİN UYKUSU

POLİSİYE

Nihan Taştekin, ilk basımı 2000 yılında yapılan ilk kitabı *Kertenkelenin Uykusu* ile okuru yeni bir dedektifle tanıştırmıştı: *Cem Beyoğlu* karakteri, yazarın sonraki kitaplarında da ortaya çıkacaktır. Polisiye tarihinin başka "kahraman"larına benzemez *Cem*

Beyoğlu. Bir kahramandan çok, canlı bir kişiliktir. Yalnızca inandırıcı biri değildir dedektifimiz, aynı zamanda bütünüyle bizdendir, aramızdadır. Telefonu "Dedektif Cem, buyrun," diye açar. Arayan annesidir; öğlen yemeğine kızartma yaparken aklına oğlu düşmüştür. İyi polisiye, iyi edebiyattır anlayışıyla sürdürdüğümüz dizimizde Taştekin'in daha önce iki kitabını daha sunmuştuk: *Karganın Güldüğü* ile *Yağmur Başlamıştı*. Yükselen yerli polisiyenin bu önde gelen kadın yazarını henüz okumamış olanlar için bu kitap iyi bir fırsat.

KAPAK RESMİ: MERRITT DEKLE

ISBN 975-07-0616-1

9 789750 706165

<http://www.canyayinlari.com>

KDV İÇİNDEDİR